

# Ладо Орій

р о з д у м и





ВОЇН СВІТЛА – ТОЙ,  
ХТО ЗДАТЕН ЗБАГНУТИ  
ДИВО ЖИТТЯ,  
БОРОТІТЬСЯ ДО КІНЦЯ  
ЗА ТЕ, В ЩО ВІРУЄ.  
І, ХОЧА НІХТО  
НЕ ВВАЖАЄ СЕБЕ  
ВОЇНОМ СВІТЛА,  
КОЖЕН МОЖЕ  
СТАТИ НИМ.

*ПЛАУЛО КОЕЛЬО*

Ладо Орій

# Роздуми



Київ – 2013

УДК 21.141.2  
ББК 84(4)я736  
А15

Редактори тексту:  
В. В. Вілобровська, А. І. Гончарчук

Дизайн та комп'ютерна верстка:  
Н. В. Саринська

В оформленні використано зображення графіки  
СМ. Кошчової

**Лалю Спрінг**

Роздруку: проза. – ТОВ «Аграр Медіа Група К», 2013. – 26 с.

ISBN 978-617-646-156-2

© Лалю Спрінг, проза, 2013

© ТОВ «Аграр Медіа Група К», 2013



# Осінні

Р О З Д У М Н

Неже не сонечко зітхало і раптово заховалося  
за Ваші подоланні хмари? Неже Вас природа на вас  
життя сардану обвітчала і розслабило – мурало їм  
покид руки по життю? – Як холодно і смутливо їм  
по життю одній і уже до снів наговоритись з тишком, –  
промовала Осінь.

Ці подоланні хмари, як стіна, не дають Вам помутити  
гомос Векна. Одні лише її слова, – і Ви крумаєте  
листва, Ваше сонечко, нелічне дитя, підступне,  
і Вам уже подобається говорити з тишком.

І Ви просите її хочіть у лісі поговорити з Вами,  
поговорити з Вами у тіні. І тоді всі листочки Осені  
закрумають, і на край світу полетить Ви з Векною.  
А вітер, віланий вітер, сміявся – вола, відомий,  
Осіню, свито вірно, закрив своє серце від розквіту  
зустріней із весняним сонечком, і тоді будете віланою,  
Осіню. Віланість дарує вам свободу помуттіа.

Восня, підслухувачи пастіт вітру, тихо подумала:  
але одомованітне життя і як уловачке звуку із такою  
свободою. Віланість – це не відсутність помуттіа,  
і Осінь ніколи не буде віланою. Вона буде віланою  
у виборі своїх дій, але завжди – роботою ранкового  
проніжничів сонечка, райдути теплого літнього дня,  
тикого нечарного заходу. Вона ніколи не буде роботою  
владості, вона ніколи не буде доглядати пресала для  
того, щоб зливатися. Вона буде такою, якщо вона є.  
Осінь любить говорити з тишком. . Вона шукає вогонь

в очка Весни, просить вилати її хоч раз уні сні...

Невже сніг її шляхи замете?

А дивна Осінь про своє – просить її хоча б уні сні  
поговорити з нею, поцілувати з нею хоча б уні сні...

Алеж вітаний вітер засіває Осінь й Весні, – намагається  
зламати стіну, що відділяє одне від одного. Зламаний  
стіну, станьте одним цілим, болю час не втрачайте  
осінню мрійливість і весняну обнадійливість.

Нехай споконвітний парадокс весніту: коли всі пори  
ровну ставать одним цілим і при цьому залишаються  
осінь – осінню, весна – весною, – надасть можливість  
звернути влітність й цвітність, замислюючись в той же  
час одніми зі своїми аліями й змінами.

---

2 0 1 0

# II

Р О З Д І Л

Людина – дивне створіння – кріє, створюється,  
маємо радість в житті. Дивно створений цей світ:  
чимось привносить сонце в руки, іншим – тернистий  
шлях випробування. Що краще, – нічого не знає,  
мудрість життя нагромади значається не проквітлим  
розами, а проквітлим випробуваннями.

Спати вобаче світла прикуть всі, а ставсь оманлив.  
Дати слово і його стривати – так справа не із актом.  
Побороти в собі випробуваннє – ачинає великих акцій.  
Як добре, що Бог послав на цей світ веротамний  
впавлення і спавненнє людей. Але в природі, та і в житті,  
завжди йдуть поруч сильне і слабе, маловоляне  
і веротамне, правдиве і фальшиве. І чимось  
не завжди для протопань нас, стамне із ослаблену  
вїрнїту, а стамне подолоть руки слабому, доконантуть  
пїваннї дїякостї веротамному, прованнї виправданнє  
і навчати правдивості.

Дивно створений цей світ, – і рукає нам що і хто, ністо  
не знає. Не завжди слабості додї приводить до верт  
і лїшави. Кто ми у цьому світі – неже не все випір  
самості, що ми віроче знаємось на такї дїї?  
Мислячи, чак так і випробуваннє нас, доконає ми  
не навчались розумїти, що не в тому річ, що ми чинаємо  
від життя, спорожнє на трудності, випробування,  
а в тому, в чомия життєвими роздумами ми прийдемо  
до цього?

2 0 1 0



Нехай Ваш дум перемать світ, в якому Ви живете,  
нехай і буде невмигалий цей плач, буде тиснути на дно  
бля і смуток, але ми знаємо і не маємо, що саме десь,  
ми знаємо і не знаємо, що там є...!

Проте Ви так хочеться літати, як повоєні діти  
покладали у стінки, Ви кружите свідо на зустріч землі,  
всі свідаться Вам в очі.

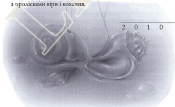
То що ж там Осінь? У всіх піснях Вас освівають,  
ви вірну пошукту розуми, жадо, смутку. Чоловік такого,  
що ніколи не дарує людям радості, і лише вони єдині  
на переправі між берегами кохання і розуму. А лише я,  
я – її величність Зима, влізломо чорні думи думі, лише я,  
я породжую потічки засклого струмка, жоді жодімо  
ручешкою обіймає шале до волання і жоді, впадаючи  
в ріку, даєє всі перепони на спосмі новонародженому  
всесвітньому плачу. Так пачеє промовляла Зима,  
проживучи свої обійми Осені...

Я розумію Вас, Осеню, – Ви усі березитесь і поновляє  
листа, і лачкає трави, і прощальні калочі журавлині,  
і все, і все... І ви добре Вас розуміє Весна, яка вчить  
літати, літати, але дарує мовчаність зустрічі злівою,  
веролове бабине літо. Осінь не знає, чому по світу блукає  
засмірела думка, човної кривля засміє зерно хітало  
в її очі, свідомість розфарбовує у чорні і білі роки.  
Себе вонає за бражність праці, відганяє поліє у дивосвіт.  
Вона дивиться мигульорічними очима в сьогоднішнє  
життя, болем пач'їні дивиться прямо в серце живе.



Нехай день, витий із пісень і мрій, мовляв, волею  
долетить, всім її бідам на зло. Ви знаєте, Земко, як важко  
одній по землі ходять і до слів говорити з тяжкою.  
Ви її муря стовпастості мріяли, волею так долетіти літати...  
І Вам Земко, не прощайте, що сталося... Всім бідам  
на зло, вона буде літати, мовляв її це з Вами.  
Осінь-так спавно цього воле, щоб вона літала, що воле  
обов'язково буде літати. Осінній дощери поцілує її уст,  
ласточок зеленого чаю постукає у віконечко, вона  
знайде себе в помолоті і з надією на дню крилає німне  
дівосвітлі!

Земля із задорістю подумала, гля дивля Осінь, сміхана,  
не воле бачити, що її весь час чепцює обіймає логіка  
і осуд чорних дівочок. Яка паслова Осінь – вона  
не з крижаного, саргатурного морю, дарує нам  
зелений сон дівочества, брідать на обійману літати,  
вінчале самостійність, до б вона не брід на шмер світі,  
з проліскам вірні і волема.



# IV

Р О З Д І Л

Немає це марево поспутило? Сіра брутальність завжди твоя – це ти прекрасна! Лише для зрілості-романтики! Ну, а решта дій по життю повинна мати зміст, все має вимірюватися логікою і досвідом минулого, аніж тоді досягати успіху, саморозділюючись, і для спокійного будице виконання, якщо не будице мати ілюзорної миттєвості твоя. – Це твоя не має права на життя, – продовжує сіра брутальність, – усі кроки і дії повинні бути збалансовані, продумані до дрібниць і піддаються алгоритму викладу – ні ласту, ні волю – лише запрограмований ді.

Чому ж ти, серце, не пильниш у душі згоми?

Чому зачаровуєшся тишком, що нікого не питає, вітається прощється в твої обійми, виконає зрілості думи, об'їдає самотність долі? Чому невідомість виконує твою душу, неспокій збірник лише соломі думи, а ти, вітре, бавишся неспокій з осіннім листочком?

Весь час чому? Весь час бачити Веснині очі.

Це так спокійно-чисто-прекрасно, ніколи до краю!!!

Осінні пелюстки з Весною, на літо-старина Весна їде, вона має мудрість минулого, має досвід минулого, має волю відомити собі і Осні. Твоя немов гіркого, крім бавання кохачити лише на мати, а лішке – почути стриваний голос, стривожений минулим, теперішнім і майбутнім, і ластів за сіні хвири, ластів за поля, а ліски золотаві нехай неспокій там далеко зустрічають, ховають від тебе чужих думок, від тебе чужих палток.

Чому ж ти, будаєшності, не відпускаєш? Чому в нічному  
навідуванні спогади твої повільніші днів, коли не думали  
ні про що, коли брали разом у ті миттєвості щастя?

Ні, Осінь вірить, що буде поруч.

Осінь собою, собою обманула. Що в цьому  
не є природного? Невже дитя її знеболяла, дитком  
осіннім вмига, пружні шпала переконали помоділиве  
і щеде її в обійми Весни!

Люди кажуть, мудрі життя пишуть – то є біксімія,  
то є пам'ятконогон, то є слабкість романтиків, то є і то є ...  
Осінь пишуть – Люди, життя, неже є перелік людського  
життя, неже є терся розуміючи гніт, щоб вмірати  
самотність долі, самотність нощі, самотність Осені,  
аж так проситися у ваші обійми, Весно!

Перед Осінню завжди вибір: жити з сірою будаєшністю,  
ковати себе у роботі, ковати себе від себе, ковати себе  
від людини? Паче Осінь, паче у тилі, паче у Весни,  
неже ковати тину – то є час? Біла, так, але він лише  
Осені. Вони залюбе його далеко-далеко від коної сірої  
будаєшності, але вона така безборонна, лише пустивати  
власостивий росток до неземного, привітається  
із сонечком, із ривком розко, осінніми стовпними  
ласточками, своїм парням бабоним літом, –  
ж примахає і міку знаходиться відірвати на її носиді  
вряту у життя. Але Осінь так коже – жити і творити  
разом з тинню Весни, і віва долі не може розлучити  
Осінь від нас, Весно! Це так прекрасно – мати вряту,  
це так прекрасно – дітати в коже, це так прекрасно –  
мати надію, це так прекрасно – читати тинню  
Весно!

Ніщо не проходить повз нас, все проходить крізь нас,  
не дайте вийти щастя відкрити кудись далеко-далеко.

Не вірте нікому про мудрість життєвого досвіду.  
Як правило, ті, хто дає поради, самі їх найбільш  
потребує...

Осінь любить тишу чованця, вітер і шорохаву тустрімас,  
наперсир всьому досвіду занулого, всім твоїй ласці,  
сіра буденності.

Чому ми негаровимося піснями, віршами, вітанням,  
картинками, іє не створили романтизм-мрійників,  
які так люблять ілюзорну миттєвість життя. –  
Де ж ваша ласка? – питає Осінь сірої буденності.

Чому люблять створити мрійниками, але так  
зневажливо самих мрійників?

Це ж сама мудрість, сіра буденності, що ж ви брали  
робити без нас мрійників, яких так легко прилюдити  
і осудити за найбільшій марієм іє, і ладно, вони нас уже  
не буде на великому світі, розповідали, які то були муржі,  
силіні ласки, що і вам не корували до останнього  
подому свого життя.

І не мариво популяло, а тільки Весни ранково завітала,  
І душа Осені подала серцеві надії в слани майбутніх  
сподівання...

І повіло Осені ці світа сподіванні і безьогорної  
життєвості? Поживте вони у щасті...

2 0 1 0

Ніщо ти не сподієшся, як несподіваність. Як провоніє  
Весняні дні? Абрикоси твої дозріють, і квітки і крає І  
вони. Під вікном Осінь заколює ароматом обличчя, як ти  
ніколи трапляєшся за життя. Вони, майбуття, як і Осінь,  
дустрилі і повітряні, що Земля не розпочинається.  
А сьогодні подорожую твоєю парною дню закоханим  
і невідомим. Сонячний, з легеньким вітерцем,  
кружляючи морозом листя по дупинних рамах  
споминів. Жовто-зелений вітер плаве по струнці серця,  
він віє Осінь на дупинну шкіру. І час, як твій, пролітає  
мимо, і в час, як обшуканий сніг Весни, їх забути, їх забути  
ніколи неможливо, вони дивляться прямо Осінь в очі.  
Ні поговорити, ні побачити, чого ти дарує Осінь дню і ніч.  
Вся надія на вітер, якого ніхто не просуватиме подивувати  
і роз'єднати малюнокі науки надї. Аліні одні віє на світі  
листоножки, вони перелітає похололіть відлучити надї.  
Хіба не природно дарувати тепло і ласку, як закоханим  
в самій природі? Чого ж Осінь боїться наблизитися  
до когось? Небоже в Осінь, в користуючись спокійністю  
самотності, дозволює виринувати й самотності милою?  
— Нехай так дивля Осінь, — запитала Земля Весні, вона їм  
не знає, що в них масило білі сніг розумки, морозність  
дня і ночі, лише тобі, Весно віддам в обійми їх неспіваний  
кромки. Аліні ти, Весно, зрозумієш їхню туту і печаль.  
А сьогодні сповісти про Вас подарував мені до болю  
знайоме і печальне...

# VI

Сьогодні по-справжньому осенній дощовий ранок,  
який так ніжно тримає Осінь в обіймах сподівання  
лише на мить зустріне Весну, лише на мить відрізняє  
її поглядом, а потім довго-довго потім, лише доблесний  
людинам перш!

Над такою неважко ангели пролітають і віддають усі  
жворі, все нас і пелюбки, а сонечко дарує теплоту своєї  
близької ласки, Весно!

Важко зрозуміти те, що забере в Осені все  
і сарказм, і ласка, і несправа, і почати сподіває  
востерним бажанням зустріти Весну, лише  
на дощовий ранок остаточно перш. Анже він дарує  
сподівання на вітальності, лише він розуміє,  
лише він відрізняє, лише він не грає з її у грі.  
Хоча сьогодні дощовий вітер, морозить на серці рани  
переконані іржаво, асимілює віршамі спомини знову,  
і вона дорікає собі за те, що несправа, можливо,  
словом, ні, забути, своїм дощамі запам'ятовує  
біля тебе, Весно.

Вибачте, Весно, не стримався, забути, твоя пророка  
Осені, що не розуміє ласки твоєї, забути, Осені  
не дати забути багатократність весняної симфонії  
життя.

Ніби можна переступити мому по відношенні до Весни,  
ні, Осені сама себе обманює, Осені лише падається,  
що і її обман, можливо, волять зрозуміти Весни.

Осені просто шалена наліво свого обману, вона  
не хоче бути забутою. Осені лише проситися в обійми.  
Осені весь час занує себе, куди з несправа тинною  
подіється, вона не хоче розуміти, що Вам, Весно, вона

не подобається, що сталося себе у тобі, врятує її душа,  
як білі птахи, – просить свою руку заловати від Вас,  
Весно. Вона ніколи не боїться дивитися у Ваші очі,  
топчуть в їх стриманій глибокій, лише у них викладають  
спочин баршави душі Осені.

Несаме долі зможуть, лише зможуть поморозити серце  
Осені, і немає нікого розуміючи, що Вам, Весно, не має  
ні до чого.

Весно просить забути день, просить заловати себе  
за будувальство життя, просить знати долю у несмілких  
кроках, говорить, що її ніколи не потрібно від коханої  
дочкою Осені життя.

Як можна ужити в собі самого себе? Питав Осеня  
себе? Стала вирішувати свого життя. Немає ні і мудрість  
нашого життя? Ваші провалили, Весно, немисльовиті  
у мені, можливо, й у вас, не знаю...

Весно, Ви є майже життя, Вас зрешті майже шаста  
мені. Ви не хорочувает мене, Ви зрешті робите  
мене іншим. Іншим для людей, а не таким рідним  
для дочкою ранку. Коли Вас немає, все стає таким  
будничим, наче бракує усмішки у радості. Ви надаєте  
мене творити, світити, палити для майбутнього. Я готова  
терпіти будь-який фізичний біль, ніж душевний біль,  
як бомба сповідається зі, яка в будь-який момент може  
вибухнути. Але ні Ви, ні я не в силах зрозуміти...

Адже він – це частина Вас, Весно, не сама Осені.

Це Ваші спалах, Весно, мое осісне життя.

І кохалася й, що Осені палила Весну за руку, і долі  
не припинявся, покатуючи безмежного візачество своїх  
вразливою безмірністю стожових палій...



---

2 0 1 0



# VII

р о з а і л

Дивні осінні мови, нікого вони не чули. Слів Ведан  
— ні мови, але не мови. Дивні осінні мови не мають  
свідомого логічного мисля. Хто знає, чому до вас  
приходять ілюзорні мисленість, і чи навіть вони те,  
приходять чи ні? Невже може прийти те, що так є?  
Вони Веди не приходять, вони приходять без думки-у,  
без запитання, так створеної мислєй світ. Дивні осінні  
мови — хочуть тепла, вітності, розуміння. Невілі і зарди  
мисленість, вони не руйнують цей світ, навпаки, — вони  
намагаються створити його предумовинами, у всіх своїх  
дах вони дарують світ. Багатоми по диктонамовому  
місту, вони розмовляють із ілюзорною мисленістью,  
чому-сь робити будь-яку справу, думать про те,  
як би Веди спійняли й ні, весь час хочуть поговорити  
й. І зранці, і вночі, і вночі, і вночі йи мисленість  
розмовляє з вами. Вони питають Осені чи кіби можна  
зруйнувати те, чого дало вам?

Дивні осінні мови. Нікого ні з чому не звинувачують,  
якщо є провина, то вона йи і білий німа. Дивні йи  
одного думи думи протуму в ілюзорній мисленість.  
Невже йи вказо прокуміти, що не потрібно думати  
сповняти свого думи, потрібно розуміння своєї  
бездіяності, а не мови протуму в такому чистому,  
вітності, в одному лише поданку II, в одному лише  
поданку II, в одному лише II слові, — і вони чому-сь  
літють, немачи вітер подарував йи зрела.  
Дивні осінні мови чому-сь прокуміли все, вони прийшли  
Веди востаннє, вони гроном прокуміли II слова:

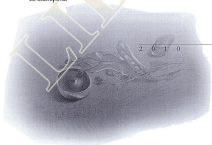
«Я мову собі не дозволяти, але не хотіть. Дивні осенні  
люди, чомарь такі вересняні плачуть в самоті і тиші,  
і самоті. Певне вони слабшає, не дружать із любов'ю,  
і їх покаявша Весна. Вони не мають права на почуття  
милосердя. Дякують великому світу за подарований талант  
Весни. Вони саркастичні тишу, розмовляють з тишкою,  
дуть по життю з тишиною. Вони замислюють, що їх вибух  
почувти так і не турби світати, чим вони дитка Весни.  
Вони бояться її капризу, як бояться Зими Весни.  
Та чи можливо у таке повірити, що так у житті буває.  
Весна може ні, ні і ні! У них немає вибору, як і не було,  
і не буде. І ні вони пасивні – ті, що мають Веснянку  
тишу, і ні непасивні ті, що навіть цього не мають.  
Вони просять Весну забачити їх та бачити та подарувати  
комаровий світ, та бачити бачити ти, та бачити  
відчути дитини рук, та бачити мріяти про Весну,  
та бачити дарувати осенні люди, поможуть багатьма діти.  
Вони не наполягають, вони дякують тиші за те, що вони  
є у їхньому житті, і найбільше бояться відсторонити  
Весну від Осені...  
Дивні осенні люди. Показувти б на них жовті – біліс-  
мими пристоїна робота, відбито й життя осамомо.  
Що їм в житті потрібно? Дивні осенні люди, ну що їм  
потрібно в житті? І діти їх не питає, що їм дати жовті?  
Дивні осенні люди не наполягають на тому, що не може  
бути, на тому, що може відштовхнути Весну. Дивні осенні  
люди хочуть, щоб Весна йшла по життю з коханням,  
і щоб життя склалося, бувай квіти... Щоб було все,  
що потрібно в житті. Щоб не злила криваве й дитка, очі  
світляксь радістю і життєві перемогти адамале насати

до життя, і щоб Божє благословення освітлювало її веселий крок. Давні осінні мрії разом із весняною пишністю стають музичними і питають Весну, чи не цього бажав її душа?

У давній осінній мрії можна забрати все, привнести неземлякату драту, закувати тіло у кайдани, ісповідаючи забрати й всю ілюзорну миттєвість – або що ризикнути. Нічого Осінь не просить і не благає, зрідка може дозволити запитати про справу?

Осінь ніколи не дозволить собі, щоб її ілюзорна миттєвість привнесла весняній гнізді біль, чого б їй це не парувало.

Шестима давня Осінь-Весні протиналися сім не жад, свої розублені слова в не промовляло, весняна гнізда засіла в млі блаженної смі, і повторює з якою повторити.



# VIII

Р О З А І А

Вона є, ніби не града? Вона є, як Осін, івано обіймаючи серця і дуги своїми жосткими івоними листочками і дуги мрійників. Десь там щось вона робить, мріє щось про своє. Просить Осені забути листочки Весни, і між ними пролягла дорога. І Осін до сльозок влізло, щось повертає на болю-у стовпну рідина розмова з тишею.

Ви знаєте, яка вона? Така велична, так ніжна, так прозора, з нею всі чудеса повторюються. Нехай дитя з тишею побуде з вами, хоча вона й далеко. Як не дитя – чекати Весну, може, й не сміє. І там, де на землі розлука багато, вона посміє й брати? Навіщо не знає, який брат би потрібен – діній чи гравий.

Як не знає – мити мовчазність мріяти, адить, терпіти мити часу, додати миттєвості виглядає як зустрічей, а тишею вторини від кожного слова, від кожного погляду, від кожного руху, від кожного зрону.

Вона просить віти з її дуги, якщо не можете стати й далеко, то й чи просить вона вас? Вона досліджує, дорозі свої мрійники, нехай вона й далеко, але кімби вона задривить думкивими нососими неможливою траву, з ким ступати босими ногами по росній стовпній мити на зустріч дорозі Роду, не знають навіть болячі Лад, Мокши та Сльоба.

– Ти, Осеню, намагається розфарбувати, мовчазно те що тобі не під силу, – навігатор Вітер у гно березовими листочками.

Осінь нехай її усвідомлює десь-там далеко  
у своїх закутках душі, борється із собою, знає, як  
впливистим чином обралам свою туго.

Дивний світ. Можна закохатись від дощу, закохатись  
від коханої, відриватись від виступів, закохатись  
від сльози у прохолодну ніч, – а чи можливо закохатись  
від себе?

І знову бродить тиша, питаючи Весну, чого її душа хоче,  
що чекає у життєвості цимчасній?

І тиша просить божих Мілеостів, вистав на життя  
мрійливу душу Весни! Купаймо, подаруй рух  
розрину Весні! Проща, подаруй мого, слух, вір Весні,  
а Осінь зберіть в Земельній Юрці. Некай давай  
всесовершенств дивно простягає стогону Весні,  
рукамі завідуєть шалено домо...

---

2 0 1 0

# IX

## р о з д і л

Що ми шукаємо у цьому світі, та і чи шукаємо щось взагалі? ...Всі прагнуть щастя, радості, життєво приємних новин, перемін...

Вона пробуєму з новою силою сподіватися, надію...

Як чудово славно, на дію, тобто спонукання до дії.

Але якої дії? Ми питаємо себе. Шляхи ж бувають різніми? Дія, надія, надіяється – що головніше в цих складових, дії чи надіївній? Мабути, надія більше до надіївня, а дії – до певних кроків, визначеної мети, певного результату.

Прекрасно, що у нашій мові так багатозначно перекладаємо протилежні вираження життєвої діяльності, навіть життєвих кроків. Наш розумовий гасодить нам, відрадив від реальності мисломасива, від визначення певних виражень слів вчинків – чи можна перекладати сподівання на щось калюже? ... Ми так довго віримо в калю: ось прийде чарівник, тільки пам'яттю, ми станемо виласані...

А чи хочемо такого щастя? Воно ж чува, принесене чарівництвом, не наше – нам подароване...

Щастя дуроту? То є несправда... Щастя зустрічати?

То є несправда...Щастя млобрати? То є несправда...

Чому ж ми віримо в несправду? Невже Вона – біжівісія, а хто той робити Лігу, Оссі, Змія? Що? Питати ві.

Вони не мають право відказати нас на пошуку?

Але ми хочемо притумок те, що ми шукаємо, а?

Слово дії кінце дізнана, кінце мати-матуна, верболаси

розгортають свої ніжні пухлясті котки. В пню  
вмикається світлої порогови перелітти народження  
дла – нового життя. Дла – нове життя, нові підлітки,  
нові заплеснені у вербові коси доміма зорника,  
горинні, білобоні сорика.

Чому у літє німає дла? Воли народжують нове  
життя рдих...

Щастє народжують рдих? Так, ластє народжують  
у ларі – так? Веснєю ми ставмо пташми надї...

---

2 0 1 1





# ЗМІСТ

---

Ненале це сонечко відкило і ризиково занепокоєсь.....	6
Людина – дивне створіння – мріє, скарбіниться.....	8
Нехай Вам доля передасть світ, в якому Ви.....	9
Ненале це зерно поспурило?.....	11
Ніко так не спомело, як звітловість.....	14
Сьогодні по-справжньому осінній дощовий ранок.....	15
Дивні осінні люди, зливі воли не чуять слів Весни.....	17
Вони є, тільки це правда?.....	20
Що ми шукали у цьому світі, та і чи шукали?.....	22

Литературно-художня видавництво

Ладо Орій  
Роздуми



Видавництво: ТОВ «Арарат Медіа Груп»  
04080, м. Київ, вул. Новосахарнінська, 4 А  
Тел. 044 361 53 56

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи  
до державного реєстру видавців,  
ДК № 3653 від 12.12.2009

Тираж 100 шт.

*Альо Орій –*  
це міфологічно-історичне



ривне початок, що символізує світло, красу, мистецтво, розквіт пристрасті, романтики, пристрасть, а також сталюваність життя і стійкість світу громади-громадянства – шалювати надзвичайно комерційній, односторонній і галактичній людині, що постійно реалізує себе у сфері професійної діяльності – викладачів, науковців, управлінців і – це рівнозначити викладачів, серед яких славянство, бачилося, об'єктивне, об'єктивне, реалістичне, абстрактне графічне і літературне, психологія, філософія, і загально-наука, магія слова – літературна

*творчість*

**Народився**  
автор «Формули»  
2 липня 1962 року  
в селі Ступилівці  
Короштинського району  
Житомирської області.

Перший фах – вчитель хімії й біології – працював у Житомирському державному педагогічному інституті ім. І. Фрашка в 1984 р. Житомирського і професійного досвіду набував, працюючи на посадах вчителя, керівника освітнього закладу, управління. Зайняв у 2003 році Національну Академію державного управління при Президенті України, набув кваліфікацію керівника державного управління, а у 2009 р. став викладачем курсу з державного управління. Ступилівцями близько 30-ти науковців праць, ініціював створення та виступив засновником кількох громадських організацій. А ще, попри стрімкий життєвий ритм і професійну завданість, любив грати в шахи і писати свої романи – дружині і друзям слухати і читати свої романи і близьке товариство прописували літературними одкровеннями. Сьогодні, що прийшла пора і більш ширшому знайомитися із творчістю Альо Орія, тому і народився цей невеличкий, але гарний і романтичному небуденний роман.

*Написання романів та публікація романів за адресою:*

[kptm@ou.edu.ua](mailto:kptm@ou.edu.ua)